

SVATYNĚ ODPORNOSTI

„Stát!“ zavrčel Wulfhere Hausakliufr. „Vidím mezi stromy prosvítat obrisy kamenných zdí . . . Při Thorově krvi, Cormaku! Nevedeš nás do léčky?“

Vysoký Gael zavrtěl hlavou, zamračil se a snědá, zjizvená tvář mu ještě více potemněla.

„Nikdy jsem neslyšel, že by tady v okolí stála nějaká pevnost, a místní britské kmeny nestaví z kamene. Snad je to stará římská ruina –“

Wulfhere zaváhal a pohlédl na sevřenou řadu vousatých válečníků, jejichž hlavy byly ověnceny rohatými helmami.

„Co takhle vyslat zvěda?!“ navrhl.

Cormac Mac Art se ironicky rozesmál. „Alarik vedl své Góty přes Forum Romanum před více než osmdesáti lety a vy, barbaři, se stále ještě chvějete při pouhém zvuku slova Řím. Není proč se bát, v Británii již nejsou legie. Myslím, že je to druidská svatyně. Jich se nemusíme obávat. Tím spíše, že táhneme proti jejich odvěkým nepřátelům.“

„A Cerdikova sběr bude výt jako smečka vlků, až na ně udeříme ze západu, namísto z jihu či z východu,“ přitakal Hlavorubec s radostným šklebem. „To byl chytrý nápad, Cormaku, ukrýt náš drakkar na zá-

padním pobřeží a přepochodovat britským územím, abychom Sasům vpadli do zad. Chytrý, ale šílený.“

„V mém šílenství je metoda,“ odvětil Gael. „Vím, že tady v okolí je málo bojovníků. Většina náčelníků se shromáždila kolem Artuše Pendragona k velkému společnému nájezdu. Pendragon – ha! Není synem Uthera Pendragona o nic víc než ty. Uther byl černovousý šílenec – víc Říman než Brit a víc Gal než Říman. Artuš je plavý jako tady Erik. A je to čistý Kelt – odložené dítě jednoho z divokých západních kmenů, které se nikdy nesklonily před římskou nadvládou. To Lancelot mu vtloukl do palice, aby se prohlásil králem, jinak by dál jako pouhý divoký náčelník raboval hranice.“

„Je tak uhlazený a vytříbený, jako byli Římané?“

„Artuš? Ha! Každého z tvých Dánů by vedle něj měli za chůvu. Je to šílený divoch a nade vše miluje boj.“ Cormac si sáhl na jizvy a divoce se ušklíbl. „Na krev bohů, že má ale hladový meč! Věru jsme toho na jeho březích mnoho nezískali; my, piráti z Erinu!“

„Chtěl bych s ním zkřížit ocel,“ broukl Wulfhere a prstem přešel po ostří své ohromné sekery. „A Lancelot?“

„Galskořímský renegát, který se naučil podřezávat hrdla jako nikdo druhý. Četl Petronia a vzdělal se v umění dvorských intrik a spiknutí. Gawaine je zase čistokrevný Brit zrovna jako Artuš, ale má římské sklony. Umřel bys smíchy, kdybys viděl, jak se opičí po Lancelotovi. Ale bije se jak krvežíznivý ďábel. Bez těch dvou by nebyl Artuš ničím víc než náčelníkem banditů. Sám neumí číst ani psát.“

„A co má být?“ ošil se Dán. „Já taky ne . . . Podívej! Svatyně!“

Došli do vysokého háje, v jehož stínech se krčila rozlehlá, podsaditá stavba, která se na ně zdála posměšně pošilhávat zpoza řady sloupů.

„Tohle nebude svatyně Britů,“ zavrčel Wulfhere. „Vypadá to spíš na shromaždiště té nové ohavné sekty . . . křesťanů.“

„Římskobritští míšenci,“ odfrkl si Cormac s nevolí. „Čistí Keltové ctí staré bohy jako my na Erinu. Při krvi bohů, my, Gaelové, se nikdy neobrátime na křesťanství, dokud bude živ jediný druid!“

„Co jsou zač, tihle křesťané?“ optal se Viking zvědavě.

„Říká se, že jedí při obřadech děti.“

„Ale taky se říká, že druidové upalují lidi v klecích ze zeleného dřeva.“

„Tu lež rozšířil Caesar a věří jí jen hlupáci!“ odvětil Cormac nevraživě. „Nemám sice druidy dvakrát v lásce, ale nikdo na ně nebude plivat v mé přítomnosti. Vyznají se v moudrosti věků a podstatě věcí. A tihle křesťané učí změkčilosti a ohýbání hřbetu pod ranami.“

„Cože to povídáš?!“ Velký Viking opravdu nevěřil svým uším. „Jejich víra jim tedy vážně nařizuje přijímat rány, jako by byli otroci?“

„Ano – zlo odplácet dobrem a odpouštět svému nepříteli.“

Velikán o tom chvíli přemítal a pak prohlásil: „To není žádná víra. To je obyčejná zbabělost. Ti křesťané musí být banda šilenců. Cormaku, až nějakého potkáme, ukaž mi ho a já vyzkouším sílu jeho víry.“ Výmluvně potřásl sekerou a pokračoval: „Podle mě je to úchylné a nebezpečné učení, které se může rozšířit jako rez v obilí a podkopat statečnost mužů, pokud se hned nerozdrtí patou jako mladý had.“

„Ukaž mi jednoho z těch šilenců,“ odvětil Cormac chmurně, „a s chutí si naň šlápnu. Ale dosti. Musíme prozkoumat svatyni. Počkejte tady, jsem stejně víry jako tihle Britové, i když jiné rasy. Druidové nám po-

žehnají výpravu proti Sasům. Bude to sice většinou maškaráda, ale alespoň si získáme jejich přízeň.“

Po těch slovech prošel mezi sloupovím a zmizel. Wulfhere se opřel o sekyru. Zdálo se mu, že z nitra budovy zaslechl slabý dupot, jako by po mramorové podlaze přeběhl kozel.

„Tohle je místo zla,“ pronesl Osrik Jarlabij. „Před chvílí se mi zdálo, že na nás z vrcholu sloupu hledí jakási divná tvář.“

„To se jen vinná réva rozvlnila větrem,“ nesouhlasil s ním Černý Hrothgar. „Podívej, obrůstá celou svatyni. Svíjí se a zmítá, úplně jako duše zatracených – a má tak lidský vzhled –“

„Oba jste padlí na hlavu,“ přerušil ho Hákon, syn Snorriho. „Viděl jsi kozla. Já viděl jen rohy, ale . . .“

„Thorova krev,“ zabručel Wulfhere, „držte huby – poslouvejte!“

Z nitra svatyně zazněla ozvěna krátkého, nevěřícího výkřiku, pak zběsilý dupot kopyt, jako když se stádo koz vrhá do útoku, svist taseného meče a těžký úder.

Wulfhere pevněji sevřel sekeru a udělal krok a pak se opřekot rozběhl k portálu, když tu zpoza sloupů spěšně vyšel podivně zamlklý Cormac Mac Art. Při pohledu na něj Viking v němém úžasu vyvalil oči a pod rohatou helmou mu hrůzou vstaly vlasy na hlavě. Dosud nikdy, a prožili toho spolu již hodně, nebyl totiž svědkem, že by Gaelovy železné nervy prozradily jakékoli emoce. Nyní měl Cormac tvář bledou jako plátno a v očích výraz člověka, který pohlédl do bezedné propasti. Po ostří jeho meče stékala krev.

„U Thora, co –“ zachrčel Wulfhere a s bázní pohlédl do vchodu svatyně, plného stínů.

Cormac si z čela otřel krůpěje ledového potu a olízl si rty.

„Při krvi bohů,“ pronesl, „narazili jsme na něco příšerného – nebo jsem šílenec! Vyběhlo to úplně nečekaně ze tmy uvnitř, a málem mne to uchvátilo. Sotva jsem stačil tasit meč. Skákalo to jako kozel, ale běželo po zadních a v pološeru to trochu připomínalo člověka!“

„Ty ses zbláznil,“ řekl Wulfhere stísněně; jeho pantheon neobsahoval satyry.

„Ano?“ zavrčel Cormac. „Leží to uvnitř na dláždění. Pojd' se mnou a já ti dokážu, jaký jsem šílenec.“

Otočil se na patě a prošel sloupovím.

Wulfhere jej chtě nechtě následoval a přitom pevně svíral připravenou sekyru. Ostatní Vikingové šli opatrně za nimi, semknuti do těsného houfu.

Prošli mezi sloupy bez ozdob a vstoupili do svatyně.

Ocitli se v prostorném sále lemovaném mohutnými sloupy z černého kamene. A ty již byly zdobené. Na vrcholku každého sloupu jako na podstavci dřepěla příkrčena jakási postava, ale v kalném světle nebylo možné rozeznat, jaký druh bytostí ty figury představují. Bylo jen zřejmé, že všechny nesou jakousi příšernou stopu znetvoření.

„No, kde je ten tvůj netvor?“ zeptal se Wulfhere netrpělivě.

„Tady padl!“ ukázal Cormac mečem, „a – u černých bohů!“

Podlaha byla prázdná.

„Mámení a šílenství,“ Viking posmutněle zavrtěl hlavou. „Keltská přecitlivělost. Nevídáš někdy duchy, Cormaku?“

„Ano?“ dotázaného zjevně popudil tón otázky. „A kdo viděl na kopci v Helgolandu trolla a křikem zburcoval celý tábor? A kdo držel všechny na nohou do úsvitu a nutil muže udržovat oheň, až začali málem

padat únavou, protože se mu zdálo, že kolem tábora krouží démoni? Já snad?“

Wulfhere rozpačitě zavrčel a přejel pohledem své válečníky, jako by je vybízel ke smíchu.

„Podívej!“ Cormac se sklonil blíž k podlaze. Po mramorovém dláždění se táhla široká šmouha čerstvě prolité krve. Wulfheremu stačil jediný pohled, prudce se narovnal a ostražitě přelétl zrakem okolní stíny. Jeho muži se semkli do těsnějšího houfu a stanuli zády k sobě, vousiska naježená. Zavládlo napjaté ticho.

„Za mnou!“ rozkázal tiše Cormac a s celým oddílem v patách vyrazil širokou chodbou.

Prozatím si mezi zlověstnými sloupy nepovšimli žádných postranních chodeb. Trochu se před nimi rozjasnilo a po chvíli vešli do rozlehlé, kruhové místnosti s klenutým stropem. Kolem tohoto sálu stály další sloupy a ve světle, jež sem dopadalo kopulí, si mohli válečníci lépe prohlédnout sochy na jejich vrcholcích. Při pohledu na ně Cormac procedil mezi zuby kletbu a Wulfhere si s odporem odplivl. Figury představovaly lidské postavy, ale ani ten nejzdegenerovanější a nejperverznější génius dekadentního Řecka či pozdního Říma by nedokázal vymyslet takové obscenity či vdechnout zmučenému kameni tak hanebný život. Cormac se zachmuřil. Tu a tam neznámý sochař zašel za hranici reality a vytvořil deformace přesahující možnosti přírody i rozumu. Pohled na ně v něm vzbudil neurčitý neklid, mrazení v zádech přerůstalo v děsivý strach, který se skrýval kdesi v hloubi jeho mysli . . .

Myšlenka, jíž byl nakloněn, totiž že uzřel a zabil halucinaci, zmizela.

Kromě vchodu, kterým vešli, sem vedlo ještě čtvero dalších portálů, úzkých, klenutých vchodů bez dveří. Nebyl zde žádný viditelný oltář. Cormac došel ke stře-

du kopule a vzhlédl. Nad ním se klenul zšeřelý prostor, chmurný a bezútěšný. Jeho pohled padl na podlahu a povšiml si vzoru. Celá podlaha tu byla pokrytá sítí čar, které se sbíhaly v centru místnosti. V ohnisku tohoto vzorce spočívala široká osmiboká deska, na níž právě stál . . .

Sotva si stačil uvědomit, že stojí přímo na desce, když se mu tiše propadla pod nohama a začal kamsi padat.

Zachránila ho jen jeho nadlidská rychlost. Nejbližší stál Thorfinn Jarlabij, a jak Gael padal, hmátl svou dlouhou paží po Dánově pásu. Zoufale natažené prsty sice minuly cíl, avšak sevřely se na pochvě. Thorfinn se instinktivně zapřel nohama a na nekonečně dlouhý okamžik visel Cormakův život na síle stisku jedné ruky a pevnosti pásu přidržujícího pochvu. V příští sekundě ho Thorfinn chytil za zápěstí, Wulfhere řvoucí na poplach se mu vrhl na pomoc a přidal stisk mohutné dlaně. Společně ho vytáhli z temného otvoru a posadili na kamennou podlahu. Zachráněný to ocenil němou grimasou a pohlédl dolů.

„Při Thorově krvi!“ vyhrkl Wulfhere, který byl událostí otřesen více než Cormac. „Stačil moment a . . . U Thora, stále ještě svíráš svůj meč!“

„Pustím ho, až ve mně nebude ani jiskřička života,“ prohlásil Gael. „Hodlám si ho s sebou vzít i do pekla. Ale počkej, podívám se do díry, jež se pode mnou tak náhle rozevřela.“

„Může tu být víc takových pastí.“

Viking tou myšlenkou zjevně nebyl nadšen.

„Vidím stěny té studny,“ ozval se Cormakův dutý hlas, když se naklonil do díry, „ale na dno nedohlédnu . . . Jaký puch je odtamtud cítit!“

„Pojďme odtud,“ navrhl chvatně Viking. „V tom smradu není nic pozemského. Ta studnice musí vést

do nějakého římského Hádu – či jeskyně, kde had kape jed na Lokiho.“

Cormac mu nevěnoval pozornost. „Teď vidím, jak to funguje,“ pronesl. „Ta deska je opřena o nějaký čep a tady je západka, jež ji přidržuje. Jak to pracuje, nevím, ale když se odjistí západka a deska se propadne, drží na jedné straně čepu.“

Jeho hlas umkl. Pak, náhle, vyhrkl do ticha:

„Krev! Krev na okraji jámy!“

„To, co jsi sekl,“ zabručel Wulfhere, „se sem doplazilo a –“

„Jestli se mrtvola může plazit, pak máš pravdu. Zabil jsem to, povídám! Někdo to sem přinesl a hodil dovnitř. Poslouchej!“

Přidřepli u studny. Odkudsi zdola, zdálo se, že z neuvěřitelné hloubi, se ozýval zvuk: odporný, čvachtavý, mlaskavý zvuk promísený čímsi dalším nepopsatelným.

Jako jeden muž odskočili od otvoru, vyměnili si tiché pohledy a pevněji stiskli zbraně.

„Kámen nehoří,“ prohlásil Wulfhere a vyjádřil tak obecné mínění. „Není tu kořist ani nic lidského. Pojďme odsud!“

„Počkej!“ Cormac byl proslulý jemným sluchem a teď zvedl hlavu jako pes na lovu. Svraštil čelo a pošel k jednomu z klenutých vchodů.

„Lidské sténání,“ zašeptal. „Neslyšíte ho?“

Wulfhere naklonil hlavu a přiložil si dlaň k uchu.

„Pravda – z téhle chodby!“

„Za mnou!“ sykl Gael. „Držte se blízko sebe. Wulfhere, chytni se mého pásu, Hrothgare, chyť se Wulfhereho, a ty Hákone, Hrothgarova. Může tu být víc propadlišť. Vy další si pověste štíty na záda a jděte hned za sebou.“

V takto sevřené řadě se protlačili úzkým portálem

a našli za ním chodbu značně širší, než očekávali. Bylo zde temno, ale dál v chodbě viděli skvrnu světla.

Pospíšili tam a stanuli. Bylo tu skutečně světleji, takže nevýslovně obscénní reliéfy, pokrývající zdi, byly dobře viditelné. To světlo přicházelo shora, z několika průduchů ve stropě. Ke zdi tu bylo mezi hnusnými řezbami přikováno nahé lidské tělo. Muž bezvládně visel na řetězech, jež jej držely napůl vzpřímeného. Cormac si zprvu myslel, že je mrtvý, a když hleděl na jeho strašlivě zohavené tělo, usoudil, že je to tak lepší. Pak se mužova hlava trochu pozvedla a z rozbitých rtů se vydral sten.

„U Thora!“ zaklel překvapený Wulphere, „on žije!“
„Vodu! Proboha, vodu!“ zašeptal muž na zdi.

Cormac si vzal od Hákona, syna Snorriho, plný měch a přiložil jej k mužovým rtům. Člověk pil dlouhými, lačnými doušky a pak s velkým úsilím zvedl hlavu. Gael mu pohlédl do hlubokých očí, v nichž se zračil podivný klid.

„Bůh vám požehnej, moji pánové,“ ozval se chvějivý, slabý hlas, v němž však cosi napovídalo, že byl kdysi silný a zvučný. „Dlouhá muka tedy skončila a jsem konečně v ráji?“

Wulphere a Cormac na sebe překvapeně pohlédli. Ráj! Podivně bychom asi, pomyslel si Cormac, my, piráti s rukama od krve, vypadali ve svatyni ponížených!

„Ne, to není Ráj,“ mumlal muž horečnatě, „ještě pořád jsem skut těmi těžkými řetězy.“

Wulphere se nahnul a prozkoumal pevnost řetězů. Pak se zavrčením pozvedl sekeru, přehmátl rukama blíže k čepeli a krátce, avšak mocně sekl. Ostrý břit rozpoltil železné články a muž se bezvládně sesul Cormakovi do náruče. Byl zbaven řetězů, avšak těžké obruče stále ještě svíraly zápěstí a kotníky jeho

údu a zrezivělý kov se zažral hluboko do živého masa a otrávil je.

„Myslím, že vám nezbývá mnoho života, vzácný pane,“ řekl Cormac. „Povězte nám, jak se jmenujete a kde leží vaše vesnice, abychom mohli ty, jež jsou vám blízcí, uvědomit o vašem skonu.“

„Jmenuji se Fabricius, můj pane,“ pronesl zmučený muž se zřejmou námahou. „Mým městem je každé, které v zátocce vzdoruje Sasům.“

„Soudě podle tvých slov jsi křesťan,“ pronesl Cormac a Wulphere překvapeně zvedl obočí.

„Jsem jen pokorným sluhou božím, vznešený pane,“ zašeptal kněz. „Avšak nesmíte zde déle prodlévat. Opusťte mě a prchněte dříve, než vás tu zastihne zlo.“

„Při Odinově krvi,“ zasyčel Wulphere, „neodejdu odsud, dokud se nedovím, kdo takhle zvrhle nakládá s lidmi!“

„Zlo temnější než odvrácená strana měsíce,“ zaševelil Fabricius, „před nímž mizí všechny rozdíly mezi lidmi, takže mi připadáš jako bratr v krvi a mléku, Sase.“

„Nejsem Sas, příteli,“ ošil se Dán.

„To nevádí. Všichni lidé normálního člověčího těla jsou bratři. Jak řekl Pán, jenže já jeho slova plně nechápal, dokud jsem nevstoupil do tohoto místa hrůzy!“

„U Thora! Tohle není druidská svatyně?“ otázal se zaskočený Viking.

„Nikoli,“ odvětil umírající, „ani svatyně, kde lidé, jakkoli pohansky, uctívají jednodušší formy přírody. Ah, Bože, spoutali mě těsně! Vari, nečistí démoni Vnější temnoty, plaziví a plíživí tvorové z krvavého chaosu a vyjícího šílenství. Slizcí netvoří ukrytí jako plazi na římských korábech, přízračná stvoření zplozená v bahništích Orientu, převezaná do čistších zemí, zakořeněná hluboko v dobré britské půdě – duby star-

ši nežli druidové, které hodují na nestvůrných věcech za svitu úplňku –“

Horečnatý šepot slábl, až utichl a Cormac knězem trochu zatřásl. Umírající se zvedal pomalu jako muž, který procítá z hlubokého spánku.

„Prosím vás, odejděte,“ zašeptal. „Se mnou naložili, jak mohli nejhůře. Ale vás – vás mohou lapit svými zlými kouzly. Zlomí vaše těla, zrovna jako zmučili mé, budou chtít zlomit i vaše duše, jako by zlomili mou, nebýt mé nekonečné víry v našeho dobrého Pána Boha. Přijde on, nestvůrný, nejvyšší kněz zla, s legiemi prokletých – slyšte!“ umírající pozvedl hlavu. „Již přichází! Bůh nás nyní všechny ochraňuj!“

Cormac prskl jako vlk a mohutný Viking se s výzvavým mručením otočil, jako lev v pasti. Ano, cosi se blížilo jednou z užších chodeb, které ústily do této širší. Ozýval se dupot myriády kopyt o dláždění –

„Sevřít šik,“ zaryčel Wulfhere. „Udělejte zeď ze štítů, vlci, a umírejte, až vám zrudnou sekery!“

Vikingové kolem umírajícího kněze chvatně utvořili pŕlměsíc oceli a odhodlaně pozvedli hlavy, zrovna když odporná horda vyběhla ze tmy na plné světlo. Útočníci se na ně vrhli v záplavě černého šilenství a krvavého děsu. Většina z nich byla kozlovitá stvoření, která běžela po zadních, měla lidské ruce a tváře z hrůzně směsi lidského a kozlího. Avšak v jejich řadách byly i bytosti daleko děsivější. Tvorové s trčícími tesáky, červenými očima, blanitými křídly nebo ještěřimi ocasy. A zcela za nimi ve tmě klikaté chodby Cormac spatřil zářít zlým světlem nečistou tvář, lidskou, a přece nelidskou. Pak se páchnoucí horda rozrazila o pevné železo.

Tvorové byli neozbrojeni, měli však rohy, tesáky a pařáty. Rvali se jako divoké šelmy, avšak nikoli zcela po zvířecím způsobu. A Vikingové propadli bitevnímu

šilenství, s rozzářenými očima a zježenými vousisky se rozháněli sekerami a zasazovali smrtící rány. Bodající rohy, drásající pařáty a cvakající čelisti našly maso a vyrvaly z něj proudy krve. Avšak Dánové byli chráněni helmami, brněním a pozvednutými štíty a tak příliš neutrpěli, zatímco jejich sekery a oštěpy si vybíraly na nechráněných soupeřích strašlivou daň.

„Thor a Thorova krev!“ zaklel Wulfhere a přesekl zrudlou sekerou svého kozlího soupeře vejpŕl, „snad poznáte, že pobít ozbrojené muže je těžší než trýznit nahého kněze, vy zplozenci Helheimu!“

V dešti smrtonosné oceli se pekelná horda zlomila a prchla, avšak muž stojící za nimi ve stínu je podivnými zpěvavými slovy, která byla nesrozumitelná lidem, jež stáli proti jeho vazalům, obrátil zpět do útoku. Jeho stvoření se tedy se zoufalou zuřivostí opět vrhla do řeže, až se kolem nohou bojujících Vikingů navršil val mrtvol a než se několik posledních živých tvorů otočilo a prchlo chodbou. Vikingové se hrnuli do pronásledování, ale Wulfhere je zastavil. Nedokázal však zadržet Cormaka, který přeskočil navršené mrtvolky a řítil se nerovnou chodbou za prchajícím mužem. Pronásledovaný zatočil do jiné chodby a nakonec vběhl do velkého klenutého sálu. Odtud již nebylo úniku, postava se otočila. Byl to vysoký muž s nelidskýma očima a podivnou, snědou tvář, až na fantastické ornamenty nahý.

Pokusil se podivně krátkým, zahnutým mečem krýt Gaelův střemhlavý útok, avšak Cormac jej ve své bezmezné zuřivosti hnál před sebou jako slámu ve větru. Ať už byl nejvyšší kněz kýmkoli, byl smrtelný, neboť sténal a klel divnou řečí, když Cormakova dlouhá štíhlá čepel znovu a znovu procházela jeho obranou, zkrvavila mu hlavu, hrud' a paži. Cormac jej nemilosrdně zatlačoval k otvoru zejícímu v podlaze, až se muž po-

tácel na samém kraji. Vtom se mu Gaelův hrot zabodl do prsou, muž ztratil rovnováhu a s divokým skřekem padal . . .

Křik ještě hodnou chvíli stále tišeji a tišeji zazníval z hloubi – pak náhle zmlkl a zdola se ozvaly zvuky strašlivé hostiny. Cormac se divoce usmál. V této chvíli jím v jeho temné zuřivosti nemohly otřást ani nelidské ozvuky znějící z propasti. Byl Mstitel a právě poslal katana jednoho ze svého druhu přímo do chřtánu hltavého božstva osudu . . .

Otočil se a vykročil sálem zpět k Wulfheremu a jeho mužům. V temných chodbách se potloukalo několik kozlích stvoření, avšak vždy prchla dříve, než k nim došel. Cormac si jich nevšiml a brzy se připojil ke svým druhům.

„Zabil jsi Temného druida,“ zašeptal Fabricius. „Vidím jeho krev zářit na meči i přes pochvu, ač ostatní ji vidět nemohou. Konečně jsem tedy volný a mohu mluvit. Před Římany, před pravými keltskými druidy, před Gaely a i před Pikty byl Temný druid – Učitel člověka. Tak se sám nazýval, neboť byl posledním z Hadích lidí, posledním z rasy, která světu vládla před člověkem. To jeho ruka podala Evě jablko a poslala Adamovu nohu na prokletou cestu probuzení. Král Kull z Atlantidy pobil ve strašlivém boji na život a na smrt zbytek jeho pobratimů, on sám však přežil, převlečen za člověka, a nesl satanskou moudrost starších časů. Vidím teď mnoho věcí, které člověku odhalí teprve otevřená vrata smrti. Před Člověkem byli Hadí lidé a ještě před nimi Nejstarší s hlavami hvězdného tvaru, kteří stvořili lidstvo a později, když zjistili, že Člověk neslouží jejich plánům, odporné kozlí plemeno. Tato svatyně je posledním útočištěm, kam se jejich prokletá rasa stáhla nad zemí – a pod jejími troskami se pod povrchem země přelévá poslední Shoggoth.

Kozlí plemeno vybíhá do kopců jen za noci, naučilo se bát lidí, a Nejstarší a Shoggoti se stáhli hluboko pod zem, snad dokud je Bůh nepovolá, aby byli jeho metlou, v Armageddonu –“

Stařec se rozkašlal a umkl. Cormac pocítil, jak mu po kůži přebíhá mráz. Příliš mnoho z věcí řečených Fabriciem se zdálo oživovat podivné vzpomínky v Gaelově rasové paměti.

„Upokoj se, starče,“ řekl. „Tato svatyně, toto poslední útočiště, jak ji nazýváš, již dlouho stát nebude.“

„Tak, tak,“ souhlasil podivně dojatý Wulfhere. „Každý kámen tohoto místa hodíme do studny pod ním!“

I Cormac cítil nevysvětlitelný smutek – proč, to nevěděl, vždyť se již dříve nejednou setkal se smrtí. „Ať už jsi křesťan nebo ne, jsi statečná duše, starý muži. Budeš pomstěn –“

„Ne!“ Fabricius k němu vztáhl svou rozechvělou, bledou ruku a tvář se mu zdála zářit mystickým vytržením. „Umírám a pomsta pro mou odcházející duši nic neznamená. Přišel jsem do této svatyně zla se vztaženým křížem a promlouval očistnými slovy našeho Pána, byl jsem hotov třeba zemřít, jen aby byl svět očištěn od Temného, který strašlivým způsobem sprovodil ze světa tolik lidí a plánoval Druhý pád nás všech. A Bůh vyslyšel mé modlitby, poslal vás a vy jste zabili Hada. Teď mohou jeho kozlí legie jen prchnout do lesnatých kopců a Shoggoth se navrátí do temných pekelných jam, odkud vzešel.“ Fabricius vzal Cormakovu pravici do levé a Wulfhereho levici do své pravé ruky a řekl: „Gael či Severan, jste lidské bytosti, ač různých ras a vyznání . . . Nyní vizte!“ Jeho tvář se zdála zářit podivným světlem a on se roztreseně opíel na lokti. „Jak mi to náš Pán řekl – všechny rozdíly

mezi námi blednou před hrozbou sil Temnot – ano, všichni jsme bratry –“

Pak se Fabriciovy mystické, daleko hledící oči obrátily v sloup a zavřely se – ve smrti. Cormac stál ve chmurném tichu, třímaje obnažený meč, pak se zhluboka nadechl a uvolnil se.

„Co tím ten muž myslel?“ zavrčel nakonec.

Wulphere zavrtěl svou hustou kšticí. „Nevím. Zešílel a jeho šílenství mu vzalo život. Ale byl odvážný a nebál se smrti, zrovna jako berserk v bitvě. Byl to statečný muž – avšak tato svatyně je zlým místem a proto se raději seberme a zmizíme odtud –“

„Ano, a čím dříve, tím lépe!“

Cormac se zařinčením zasunul meč zpět do pochvy. Již opět dýchal zhluboka.

„Vzhůru do Wessexu,“ zvolal. „Očistíme své zbraně v dobré saské krvi!“